

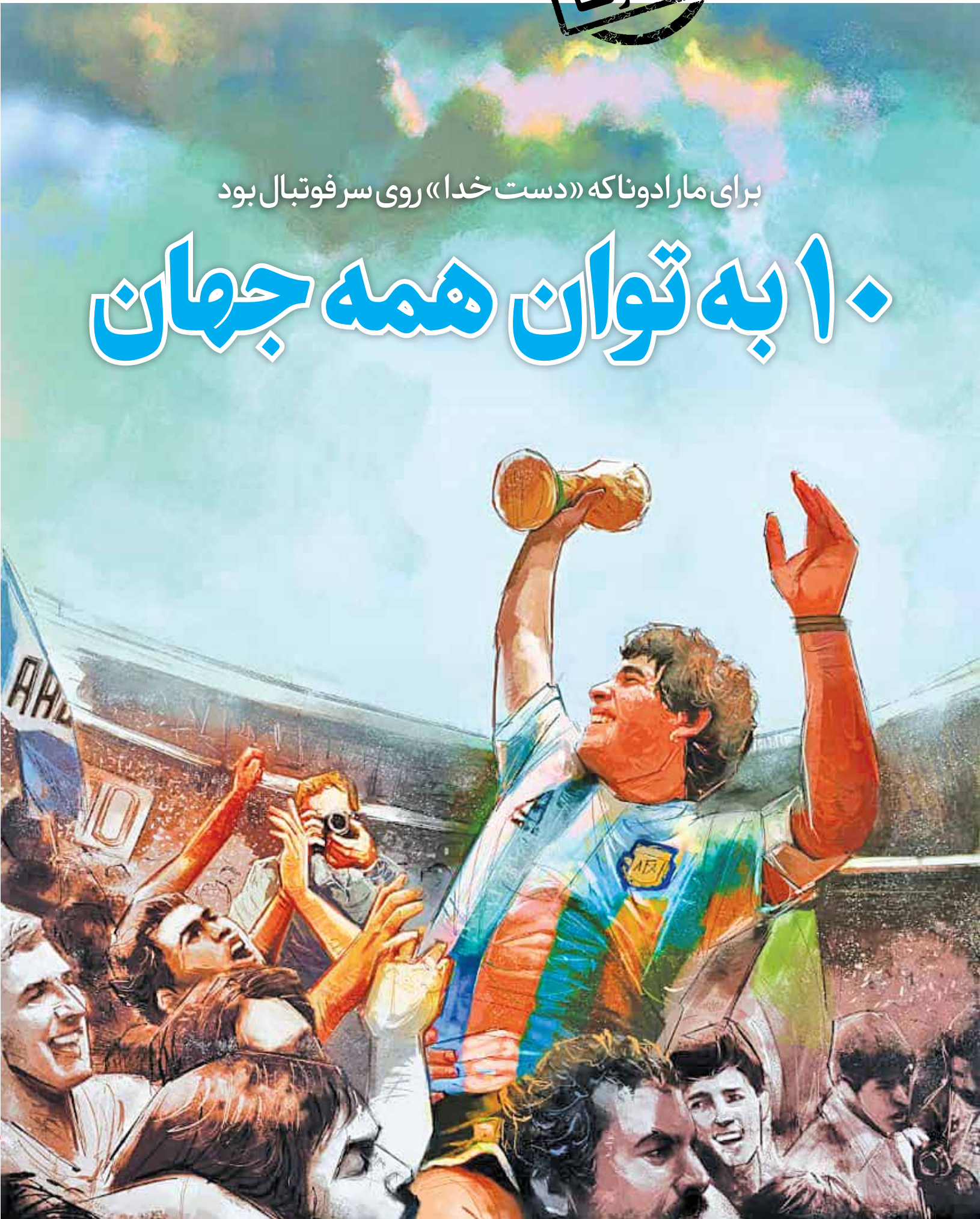

امیر حاج رشابی
کارشناس فوتبال

ترجیح می‌دهم مارادونا الگویم باشد

دیگو مارادونا چهره‌ای است که در بعد ورزشی، نیازی نیست که درباره او زیاد صحبت کرد. او یکی از نوابع فوتبال جهان بود که متأسفانه باید از این به

بعد از فعل ماضی درباره او استفاده کرد؛ همه علاقه مندان به فوتبال، چه آنهایی که مارادونا را دوست داشتند و چه آنهایی که دوستش نداشتند، سطح بازی اش را می‌دانند و دهه‌ها طول می‌کشد که بازیکنی مثل او در صحنه فوتبال ظهور کند، اما خود من وقتی مقایسه مارادونا با پله پیش می‌آمد، همواره مارادونا را ترجیح می‌دادم؛ برای اینکه معادلانی را در ذهنم داشتم و بعد به مدل‌گیری می‌رسیدم و در آن معدل‌گیری مارادونا را برترین بازیکن تاریخ فوتبال می‌دانستم. مارادونا موضع‌گیری‌های اجتماعی داشت که من برای آن امتیاز قائل هستم. کسی هرگز مارادونا را در جایگاه ویژه در کنار رهبران فیفا ندید. او همیشه در میان مردم بود ولی برعکس اش پله یا میشل پلاتینی با کت و شلوار و کروات کنار رؤسا بودند. او بشدت در موضع‌گیری‌های خود رادیکال بود و من به علاقه مندان به او توصیه می‌کنم که مستند «مارادونا به روایت کوستوریتسا» به کارگردانی امیر کوستوریتسا را ببینند؛ مستندی فوق‌العاده جالب که در آن دوربین به همراه مارادونا حرکت می‌کند و صحنه‌هایی از زندگی او را به تصویر می‌کشد. او مواضع سیاسی جذابی دارد و به طور مثال در این فیلم می‌گوید که با جرج بوش پسر، یک جای هم نمی‌خورم. این در حالی است که خیلی از ستارگان با اینکه کارهای خیرخواهانه انجام می‌دهند ولی موضعی در قبال این‌گونه افراد نمی‌گیرند. یک موضوع دیگر که درباره مارادونا به نظر من اهمیت داشت، تاریخ‌سازی و اعاده حیثیتی بود که او در قبال مردم کشورش انجام داد؛ در زمان مارگارت تاچر نخست‌وزیر انگلیس در سال ۱۹۸۲، جنگ فاکلند در گرفت که انگلستان این جزایر را تصرف کرد و آرژانتین را شکست داد و نزدیک به هزار نفر از آرژانتینیان آرژانتین هم کشته شدند و به نوعی آرژانتینی‌ها تحقیر شدند. مارادونا ۴ سال بعد در جام جهانی ۱۹۸۶ در بازی با انگلیس، ۶۰ متر بازیکنان این تیم را دریل کرد و گل قرن را به ثمر رساند تا بدون هیچ ارثی وارد قلعه انگلیسی‌ها شود و آن تحقیر را پاک کند؛ بعد از آن بدون هیچ رفراندومی میلیون‌ها آرژانتینی به خیابان‌ها ریختند و در پلاکاردهایی که دست‌شان بود نوشته بودند: «Welcome president». او در ادامه وقتی آن پناثی مشکوک را در فینال جام جهانی ۱۹۹۰ برای آلمان گرفتند و آرژانتین به قهرمانی نرسید، با ژاژو هالالاژ دست نداد و خشم و نفرت خود را نسبت به رئیس برزیلی وقت فیفا نشان داد؛ آنجا جرقه‌های این موضوع زده شد که فیفا به دنبال انتقامجویی و حرکت در جهت حذف مارادونا است. آنها دیده بودند مارادونا ابایی ندارد از اینکه علناً توهین کند و در جام جهانی ۱۹۹۴ هم مارادونا را به دلیل استفاده از دست‌نیروزا محروم کردند؛ در همان فیلم مستند می‌بینیم که مارادونا در حالی که گریه می‌کند، می‌گوید: «من نه تنها به ملت بلکه به همه جهان می‌گویم که پاک پاکم. این دسیسه‌ای است که فیفا برای من چیده است». بعد از آن مارادونا دست به یک خود ویرانگری می‌زند و به الکل و مواد مخدر اعتیاد پیدا می‌کند. او چندین بار تا آستانه مرگ پیش رفت و در بیمارستان بستری شد، ولی نجات پیدا می‌کرد ولی ۲۵ نوامبر یا ۵ آذر قلب او می‌ایستد، البته یک مقدار هم قابل پیش‌بینی بود که این بازیکن بزرگ، عمری به مقدار کمال نخواهد کرد. او همین چند وقت پیش هم عمل جراحی مغز انجام داده بود و جسم سالمی نداشت. مارادونا آسانده بود که روح سرکشی داشت و این روح روی جسم او تأثیر زیادی گذاشته بود. من قصد تطهیر مارادونا را در زمینه‌های اعتیاد و زندگی شخصی اش ندارم و شاید خیلی‌ها هم معتقد باشند که یک فوتبالیست باید بازی اش را انجام دهد و کاری به دیگر مسائل نداشته باشد ،ولی من معتقدم چهره‌های شاخص در مسائل اجتماعی باید با موضع‌گیری‌های خودشان به نفع مردم اقدام کنند؛برای همین من مارادونا را همیشه به بقیه ترجیح می‌دادم؛ با اینکه بازی کریس رونالدو و مسی را دوست دارم و هر دو هم کارهای انسان دوستانه‌ای انجام می‌دهند، ولی من کتاب‌های زیادی درباره ستاره‌های بزرگ فوتبال خوانده‌ام و فیلم‌های زیادی دیدهم و نمی‌خواهم از مرگ مارادونا نرزدانی برای حمله به ستاره‌ای مثل پله بسازم. پله نابغه بود، ولی همواره در کنار روسای جمهور برزیل بود و وزیر ورزش هم شد. او با اینکه از فقر به شهرت و ثروت رسید، ولی مردم خود را فراموش کرد و ادماً کنار قدرت بود.اما دیگو کنار مردم بود و من ترجیح می‌دهم مارادونا الگویم باشد. او بزرگ‌ترین چهره فوتبال بود؛ ستاره‌ای که زندگی اش به «جرج بست " شبیه شد. بست در ۵۹ سالگی درگذشت و مارادونا در ۶۰ سالگی.

فرخ شهاب جعفر نژاد

دیگو آرماندو مارادونا تغییر خواهد یافت. احتمالاً از این‌ به بعد خیلی چیزها عوض می‌شود و قصه‌های پدران و مادران ناپلی برای فرزندان‌شان تغییر می‌کند. آنها از اعجوبه می‌گویند و خاطرات را مرور می‌کنند. از مردی که افسانه‌ش شد، نابغهای که مسیر پیروزی را پادشان داد. یک پیروزی ماندگار، تاریخی و تمام‌عبار؛ پیروزی فقر بر ثروت. برتری نایل برابر غول‌های ایتالیا که شکست دادن‌شان چیزی جز رؤیا و آرزو نبود. رؤیایی که با مارادونا محقق شد. ناپلی‌ها دیگو را می‌پرستیدند چون اعتقاد داشتند او نیز در کودکی مانند آنها در فقر بزرگ شد. روی پرچم‌هایی که در سَن پائولو به اهتزاز درمی‌آمد، نوشته شده بود: «گرسنگی با مارادونا تحمل پذیرتر است». بی‌تردید جای خالی‌ات پُر نمی‌شود. دنیای فوتبال بی‌توجه به شیوع کرونا برای ادای احترام و برگزاری مراسم یادبود به خیابان‌ها آمدند. شهردار ناپل هم اعلام کرد نام ورزشگاه سن پائولو به

به همین دلیل است که آندره ویاش بواش گفته: «فیفا تمام پیراهن‌های شماره ۱۰ دنیا را به احترام مارادونا پایگانی کند.» تصاویر منتشر شده از مردم آرژانتین گویای این مهم است که قهرمان واسطوره‌شان صاحب چه جایگاهی میان آنها بود. دیگو به تمام معنا خورشید آرژانتین بود که غروب کرد. غروب کرد تا ۳ روز عزای عمومی در این کشور اعلام شود. قطعاً وداع با مارادونایی که بارها از جمله بازی تاریخی مقابل انگلیس، غرور را بر مدهمش بازگرداند یکی از سخت‌ترین کارهایی بود که انجام شد.

... و اما مردم شهر ناپل. حال و روز مردم این شهر شبیه‌ترین مردم آرژانتینی‌هاست. ناپلی‌ها هم پس از انتشار خبر درگذشت مارادونا، بی‌توجه به شیوع کرونا برای ادای احترام و برگزاری مراسم یادبود به خیابان‌ها آمدند. شهردار ناپل هم اعلام کرد نام ورزشگاه سن پائولو به

گرسنگی با مارادونا تحمل پذیر تر بود

او ستایش می‌شد. او پرستیده می‌شد. دیگو یکی بود مثل هیچ‌کس که می‌گفت: «اگر بمیرم، دوباره می‌خواهم متولد و دوباره یک فوتبالیست شوم. می‌خواهم دوباره دیگو آرماندو مارادونا شوم. من بازیکنی هستم که ملت را شاد کردم و همین برای من کافی است.» محبوبیت مارادونا تنها به مستطیل سبز و عاشقان فوتبال خلاصه نمی‌شد. او همچون مبارزی بود که تمام مرزها را پشت سر گذاشته و لشکری به وسعت دنیا، حامی و خواهانش بودند. برای همین است که پس از مرگش چهره‌های برجسته ورزشی از فوتبال تا بسکتبال و تنیس به این اتفاق واکنش نشان دادند. چهره فراموش‌نشدهی دنیای فوتبال تا بی‌نهایت زنده است، تا بد در ذهن‌ها می‌ماند و بر زبان‌ها جاری است. میراث مارادونا ماندگار است.

مهدی ملکی
دبیر گروه ورزشی

ادای احترام چهره‌های نامدار ورزش به مارادونا

لیونل مسی فوق ستاره آرژانتینی و هموطن دیگو آرماندو مارادونا نسبت به درگذشت اسطوره فوتبال جهان واکنش نشان داد. او در صفحه اینستاگرام خود نوشت: «یک روز بسیار ناراحت‌کننده برای همه آرژانتینی‌ها و فوتبال. او ما را ترک می‌کند اما نمی‌رود زیرا دیگو ابدی است. من تمام لحظات زیبایی را که با مارادونا زندگی کردم به یاد می‌سپارم.» کریستیانو رونالدو فوق ستاره تیم ملی پرتغال هم در اینستاگرامش نوشت: «فوتبال با یک نابغه و ادع می‌کند؛ یکی از بهترین‌ها، یک جادوگر بی‌نظیر. او خیلی زود رفت اما میراثی بی‌پایان بر جای گذاشت. در آرامش باشی، هرگز فراموش نخواهی شد.» گفتنی است، علاوه بر پیام‌های تسلیت اکثر باشگاه‌های مطرح و بزرگ فوتبال جهان، جانی ایفانتینیو رئیس فدراسیون جهانی فوتبال، زین‌الدین زیدان سرمربی رئال مادرید، کارلوس کی‌روش سرمربی سابق تیم ملی فوتبال ایران و فعلی کلمبیا، نیمار ستاره برزیلی‌ها، اوسین بولت اسطوره جامائیکایی دوومیدانی، نواک جوکوویچ مرد شماره یک تنیس جهان و از میان چهره‌های ایرانی افرادی

چون علی دایی، یحیی گل محمدی و علی کریمی جزو افرادی بودند که نسبت به درگذشت اسطوره فوتبال دنیا واکنش نشان دادند. پائولو مالدینی مدافع اسطوره‌ای ایتالیایی‌ها هم چنین واکنش نشان داد: «خداحافظ دیگو بزرگ، تو همیشه برای من یک قهرمان خواهی بود.» پله اسطوره برزیلی فوتبال جهان نیز نوشت: «یکی از بهترین دوستانم را از دست دادم. مطمئتم روزی من و دیگو در جایی بالاتر از آسمان‌ها فوتبال بازی خواهیم کرد. آرام بخواب.»

مارادونا و تمام ارتباطات مستقیم و غیرمستقیمی که با فوتبال ایران داشت

سرمرئی خلعتبری، بازی با اسکندریان، اهدای پیراهن به رئیس جمهوری

دیگو مارادونا هرگز مقابل یک تیم ایرانی یا تیم ملی بازی را مربیگری نکرد، ولی در مقطعی با فوتبال ایران برخورد کرد. آندرانیک اسکندریان مدافع اسبق تاج سابق (استقلال) تنها بازیکن ایرانی است که ربه‌روی مارادونا بازی کرده است. اسکندریان که پس از جام جهانی ۱۹۷۸ به نیویورک کاسموس آمریکا پیوست، در خرداد

سال ۱۳۶۳ در یک دیدار دوستانه مقابل بارسلونا و ستاره آن دوران یعنی مارادونا قرار گرفت که در آن تیم آمریکایی ۵-۳ با پیروزی پشت سر گذاشت. مارادونا سال ۲۰۰۶ به سفارت ایران در پوتنوس آیرس رفت و پیراهن شماره ۱۰ تیم ملی کشورش را در مراسمی رسمی تحویل مسئولان ایرانی داد تا به محمود احمدی‌نژاد هدیه شود. پیراهنی که امروز یکی از هدایای موزه ریاست جمهوری ایران